

ga pogledata in vse tri je bilo sram. Menda sta ga zmotila ura in kanarček ter mu zmešala štrečno, da ni mogel naprej.

Sedaj se oglasi Vladko in lepo, gladko govori, a ne svojega voščila, marveč ono pesmico, katero bi imel povedati Ivaničev Janko. Navzlic vsi nesreči, ki je zadela Lojzeta, ni hotel popustiti svojega namena in hotel spraviti v zadrego Janka, da bi ne imel povedati ničesar. S tem bi se mu maščeval za žabo v čevlju.

Niso bile lepe te misli, zakaj maščevanje je greh.

Povedati vam hočem, moji mali bralci, samo še, kako se je to posrečilo Rogljevemu Vladku.

Ko je bil s pesmijo že blizu konca, stopi gospod Brne nekoliko korakov naprej, a Vladko zmeša svoje voščilo, da ni imelo več nobene zmisli, slednjič se ustavi, kakor prej Lojze. Menda ga je motila tudi slaba vest. Za prvo zadrego je torej prišla druga, in ker Janku ni kazalo iste stvari ponavljati za Vladkom, je bila prvima zadregama takoj družica tudi tretja. Kaj pa sedaj?

Janko se je ondaj ojunačil in rekel: »Veleštovani gospod učitelj! Prišli smo, da Vam voščimo v imenu naše šole srečo in blagoslov božji. Hoteli smo to izraziti drugače, pa —«

Gospod Brne je stopil k njim, prijel za desnice ter jih del in stisnil skupaj v svojo roko. Resnemu možu je oroselo oko.

»Ljubi moji učenci, vi sami ste meni najlepše voščilo. V vas samih vidim rasti, cveteti in zoreti svojo srečo. Upam, da se boste vedno tako vedli, da se mi ne skali ta sreča tudi v prihodnjosti. Torej le pogumno naprej!

Hvala vam za častitke! Sporočite svojim starišem najsrčnejši pozdrav. Z Bogom!«

Spoštljivo so se poslovili in odšli z olajšanim srcem.

»Janko nas je rešil!« vzdahne Lojze, ko so bili zopet sami.

»Janko, ne zameri!« reče Vladko in ga prime za ramo. »Ni bilo lepo, da sem te hotel osramotiti.«

»Velika sreča je«, je izpregovoril Janko, ki se je delal, kakor da ni slišal Vladkovih besed, »da sem se jaz tako srečno domislil onega voščila. Sosedov ded so me naučili in rekli, da res ni gosposki sestavljeno, vendar ugaja vsakomur.«

Tiho so se razšli.

S o n e t.

Ge vihra na besnečem morju hruje
In ladijo kot lahno perje meče,
V razsrjeno nebó čolnar proseče
Za pomoč k Stvarniku vzdihuje.

A kadar morje jezno spet miruje,
In vihre se poležejo grozeče,
Ko se obal brodarju zaleskeče:
Blažilen mir mu v srcu zakraljuje.

Tak mir zasije vselej tudi meni,
Ko pride čas nestrpno zaželeni,
Da se zročim naravi v mirno krilo.

V tihoto bajnopolno s celo silo
Blažeča me priroda vsa objame,
Skrbi moreče hipomo odvzame.

Angelar Zdenčan.

